

III. Cour du travail de Gand, section Bruges, 4 juin 2020

Législation linguistique - Loi concernant l'emploi des langues en matière judiciaire

Le principe de l'unité de la langue qui est fixé dans la loi concernant l'emploi des langues en matière judiciaire ne s'applique qu'aux actes de la procédure judiciaire.

Il n'existe aucune disposition légale imposant la traduction des pièces du dossier administratif qui ont été rédigées dans une autre langue. Il n'est pas non plus interdit au juge de prendre ces pièces en considération.

Le respect du droit de défense, qui implique pour le tribunal une prise de connaissance obligatoire de toutes les pièces du dossier, exige uniquement que les pièces qui ont été établies dans une autre langue soient traduites dans la mesure où cela est nécessaire pour la défense.

R.G. 2019/AR/132
... c./INAMI et O.A.

...

2. Ontvankelijkheid van het hoger beroep

Het aangevochten vonnis werd overeenkomstig artikel 792, 2de lid gerechtelijk wetboek met een gerechtsbrief van 2 juli 2019 door de griffier van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, aan de partijen ter kennis gebracht.

Appellant tekende hoger beroep aan bij verzoekschrift dat op 12 september 2019 werd neergelegd op de griffie van het arbeidshof Gent, afdeling Brugge.

Het hoger beroep werd overeenkomstig de artikelen 1051, eerste lid gerechtelijk wetboek tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld, zodat het ontvankelijk is.

3. Standpunt van partijen

3.1. Standpunt van appellant

1.

Appellant stelt de feiten niet te betwisten.

Hij was sedert 15 april 2014 als arbeidsongeschikt erkend, maar bij een controle op 11 januari 2018 werd vastgesteld dat hij zijn zoon bijstond in zijn pizzazaak. Aangezien appellant overtuigd was dat hij met alles in orde was, heeft hij in alle eerlijkheid volledige verklaringen afgelegd.

Er is gebleken dat appellant geen voorafgaandelijke toestemming had bekommen van de adviserend geneesheer, maar na deze controle heeft hij deze onmiddellijk bekommen.

Het RIZIV legde een uitsluiting op van 320 dag-uitkeringen, waarvan 72 met uitstel, terwijl de Landsbond van Neutrale Ziekenfondsen een bedrag terugvorderde van 12.354,96 EUR.

2.

a.

De beslissing van 19 april 2018 van 2de geïntimeerde is nietig wegens inbreuk op artikel 40 wet taalgebruik in gerechtszaken.

De bestreden beslissing is de akte die de procedure uitlokt en diende derhalve in het Nederlands te worden opgesteld.

b.

De opgelegde sanctie is bovendien disproportioneel ten opzichte van de feiten.

Appellant heeft minimale hulp geleverd in de zaak van zijn zoon waarvoor hij ook zonder probleem toelating heeft bekommen.

Er is geen sprake van sociale fraude, maar van administratieve onwetendheid of vergetelheid. Het ging om gratis hulp aan familie.

Het sociaal verzekeringsfonds waarbij appellant zich heeft aangesloten heeft bevestigd dat hij vrijgesteld is van bijdragen, reden waarom hij vermoedde met alles in regel te zijn.

De ziekte-uitkering is overigens zijn enige inkomen, waardoor hij over geen terugbetalingsmogelijkheden beschikt.

Artikel 168*quinquies* ZIV-wet laat bij het beoordelen van de sanctie een ruime beoordelingsmarge, iets waarmee de eerste rechter ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.

De terugvorderingsbeslissing dient te niet gedaan te worden, minstens te worden herleid tot 10 % van de ontvangen uitkeringen, dit omwille van dezelfde redenen van disproportionaliteit.

3.2. Standpunt van eerste geïntimeerde, het RIZIV

1.

Appellant was arbeidsongeschikt erkend vanaf 15 april 2014.

Bij een controle door de sociaal inspecteur werd vastgesteld dat appellant tijdens zijn periode van arbeidsongeschiktheid zonder toelating van de adviserend geneesheer een activiteit had hervat.

Daarvan werd op 2 februari 2018 proces-verbaal opgesteld, waarop appellant zijn verweermiddelen heeft laten kennen.

Bij beslissing van 16 mei 2018 werd in toepassing van artikel 168*quinquies* ZIV-wet een administratieve sanctie opgelegd waarbij appellant voor 320 dag-uitkeringen (waarvan 72 met uitstel) werd uitgesloten.

2.

In graad van beroep haalt appellant geen nieuwe argumenten aan.

Uit het onderzoek is gebleken dat appellant gedurende de periode 1 januari 2017 – 14 januari 2018 werkzaamheden heeft uitgevoerd zonder voorafgaand te beschikken over een toelating van de adviserend geneesheer, namelijk een onbezoldigd mandaat uitoefenen als zaakvoerder van een vennootschap.

Tijdens de controle op 11 januari werd hij werkend aangetroffen terwijl hij achter de toonbank stond en aan de kassa bezig was. Hij liep tevens de keuken in en uit. Hij verklaarde dat hij van tijd tot tijd zijn zoon helpt door zijn administratie te controleren, hem te adviseren en na te kijken of hij alles in orde doet.

Hij verklaarde evenzeer dat hij, voorafgaand aan het opstarten van zijn zaakvoederschap sinds 16 november 2016, te rade was geweest bij de adviserend geneesheer die zich mondeling ermee akkoord zou hebben verklaard dat appellant deze activiteiten zou verrichten.

Uit onderzoek is evenwel gebleken dat dit helemaal niet juist is, dat de adviserend geneesheer appellant het laatst had gezien op 8 maart 2016 en appellant hem nooit over dergelijke activiteiten had gesproken en hij dus ook geen toelating had verleend, ook niet mondeling.

Bij een tweede verhoor op 31 januari 2018 verklaarde appellant dat hij zijn zoon sedert 1 januari 2017 elke week een viertal dagen gaat helpen, dit telkens voor ongeveer één uur, dit door te helpen met de administratie en de kassa na te tellen.

De activiteit die appellant heeft uitgeoefend betreft weldegelijk een werkzaamheid die conform artikel 168*quinquies* sanctioneerbaar is. Er is daarbij geen bijzonder moreel element noodzakelijk, aangezien het om een louter materieel misdrijf gaat.

Dat het gaat om pure onwetendheid of administratieve vergetelheid, wordt niet bewezen.

Dat het om een gratis activiteit zou gaan, is niet relevant, aangezien het van geen tel is of al dan niet een vergoeding wordt bekomen.

De opgelegde sanctie is daarbij niet disproportioneel. Er werd rekening gehouden met artikel 168*quinquies* 3 en 3/1.

Dat hij financieel niet bij machte is tot terugbetaling, is daarbij evenmin relevant.

3.3. Standpunt van tweede geïntimeerde, de Landsbond van Neutrale Mutualiteiten

Tweede geïntimeerde sluit zich volledig aan bij de door eerste geïntimeerde ontwikkelde argumenten.

Zij voegt daar nog aan toe dat alle briefwisseling in het Nederlands aan appellant werd meegedeeld en enkel een Franstalige versie werd toegevoegd om misverstanden te vermijden.

Ook de bestreden beslissing werd aan appellant betekend in het Nederlands.

4. Beoordeling

1.

De feiten die hebben geleid tot de bestreden beslissingen, staan als zodanig vast en worden door appelland ook niet betwist.

Deze feiten zijn – samengevat – dat appelland:

- sedert 15 april 2014 was erkend als arbeidsongeschikt in de zin van artikel 100 ZIV-wet van 14 juli 1994
- tijdens een controle op 11 januari 2018 werd aangetroffen achter de toonbank (en in de keuken) van de pizzazaak van zijn zoon
- stelde dat hij sedert 1 januari 2017 gedurende 4 dagen per week zijn zoon helpt in de zaak, dit met zijn administratie en bij het tellen van de kassa. Hij was voordien ook onbezoldigd zaakvoerder, dit sedert het oprichten van de zaak op 16 november 2016 daar zijn andere zoon niet zelf over het noodzakelijke vestigingsattest beschikte

Appelland stelt (enkel) dat de bestreden beslissing van het RIZIV disproportioneel is en tevens dat de terugvorderingsbeslissing van de Landsbond van Neutrale Ziekenfondsen nietig is wegens inbreuk op de taalwetgeving, minstens dat de terugvordering dient te worden beperkt tot maximaal 10 % van de ontvangen uitkeringen.

4.1. De beslissing van het RIZIV

1.

Appelland ontkent niet dat hij een inbreuk heeft gepleegd op de bepalingen van artikel 100 § 1 van de Gecoördineerde Wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen (hierna: ZIV-wet).

Artikel 100 § 1 voornoemd bevat volgende bepalingen:

§ 1. Wordt als arbeidsongeschikt erkend als bedoeld in deze gecoördineerde wet, de werknemer die alle werkzaamheid heeft onderbroken als rechtstreeks gevolg van het intreden of het verergeren van letsels of functionele stoornissen waarvan erkend wordt dat ze zijn vermogen tot verdienen verminderen tot een derde of minder dan een derde van wat een persoon, van dezelfde stand en met dezelfde opleiding, kan verdienen door zijn werkzaamheid in de beroepencategorie waartoe de beroepsarbeid behoort, door betrokkene verricht toen hij arbeidsongeschikt is geworden, of in de verschillende beroepen die hij heeft of zou kunnen doen uitoefenen uit hoofde van zijn beroepsopleiding.

Uit die wetsbepaling blijkt voorts dat onder meer vrijwilligerswerk, verenigingswerk en het werk van mantelzorger - mits naleving van bepaalde voorwaarden – niet als “werkzaamheid” in de zin van de bepalingen van de gecoördineerde wet kan worden beschouwd.

§ 2. Wordt als arbeidsongeschikt erkend, de werknemer die een toegelaten arbeid hervat op voorwaarde dat hij, van een geneeskundig oogpunt uit, een vermindering van zijn vermogen van ten minste 50 procent behoudt. De Koning bepaalt binnen welke termijn en onder welke voorwaarden de toelating tot werkhervatting als bedoeld in het eerste lid wordt verleend.

(...)

Bij Koninklijk besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de ZIV-wet werden in artikel 230 § 2 volgende modaliteiten voorzien inzake het verlenen van de toelating tot werkhervatting:

§ 2. Om de toelating te bekomen tot de uitoefening van een beroepsactiviteit tijdens de ongeschiktheid, moet de gerechtigde elke hervatting van de beroepsactiviteit tijdens de ongeschiktheid uiterlijk op de eerste werkdag die onmiddellijk aan die hervatting voorafgaat bij zijn verzekeringsinstelling aangeven en binnen dezelfde termijn bij de adviserend arts van zijn verzekeringsinstelling een aanvraag tot toelating indienen om die activiteit tijdens de ongeschiktheid uit te oefenen. De aangifte van de hervatting van de beroepsactiviteit tijdens de ongeschiktheid, evenals de aanvraag tot toelating aan de adviserend arts worden door de gerechtigde via éénzelfde door het Beheerscomité van de Dienst voor uitkeringen goedgekeurd formulier bij zijn verzekeringsinstelling ingediend.

De adviserend arts van de verzekeringsinstelling moet zijn beslissing nemen uiterlijk de dertigste werkdag te rekenen vanaf de eerste dag van de hervatting van de beroepsactiviteit tijdens de ongeschiktheid. Hij kan de toelating verlenen om tijdens de ongeschiktheid een beroepsactiviteit uit te oefenen voor zover die verenigbaar is met de betrokken aandoening.

Het formulier met de toelating wordt uiterlijk binnen zeven kalenderdagen vanaf de beslissing aan de gerechtigde als kennisgeving over de post toegestuurd. Als de adviserend arts met het oog op het nemen van zijn beslissing een geneeskundig onderzoek heeft uitgevoerd, kan het formulier met de toelating na afloop van het geneeskundig onderzoek aan de gerechtigde worden overhandigd.

Die toelating waarin de aard, het volume en de voorwaarden tot uitoefening van die activiteit nader zijn opgegeven, wordt in het geneeskundig en administratief dossier van de betrokkene bij de verzekeringsinstelling geborgen. De verzekeringsinstelling draagt de gegevens met betrekking tot die toelating via een elektronisch bericht naar het RIZIV over.

2.

Appellant stelt dat hij de adviserend geneesheer vóór aanvang van de werkzaamheden zou ingelicht hebben en van hem mondelinge toelating zou hebben bekomen om deze werkzaamheden uit te voeren.

Dit bewijst (alleen maar) dat appellant ervan op de hoogte was dat hij de adviserend geneesheer effectief diende te consulteren.

De adviserend geneesheer ontkent evenwel in alle toonaarden dat appellant met hem contact zou hebben opgenomen. Het laatste contact zou dateren van 8 maart 2016, zijnde ruim 9 maanden vóór de aanvang van de activiteiten op 1 januari 2017 én de adviserend geneesheer is bovendien héél formeel dat appellant hem nooit heeft gesproken over het voornemen deze activiteit uit te oefenen.

3.

Artikel 230 § 2 van het Koninklijk besluit van 3 juli 1996 beschrijft in duidelijke bewoordingen op welke manier diegene die het werk wil hervatten tewerk moet gaan, hoe en wanneer een aanvraag moet ingediend worden, op welke manier toelating kan worden verleend en hoe zowel de betrokkene als de verzekeringsinstelling en het RIZIV daarvan in kennis moeten worden gesteld.

Niets van dat alles is voorhanden in het voorliggende dossier.

Appellant blijft in gebreke aan te tonen dat hij zijn mutualiteit correct heeft geïnformeerd over de werkhervatting, laat staan dat zou aantonen dat de adviserend geneesheer hem toelating zou hebben verleend te werken tijdens zijn arbeidsongeschiktheid. Die toelating moet vooraf worden bekomen, onder meer om een controle op het naleven van de voorwaarden door verzekeringsinstelling mogelijk te maken (Arbh. Antwerpen 08.09.2009, A.R. nr. 2008-0226, Justel nr. N-20090908-4).

Appellant kan ook geen argument putten uit het feit dat hij naderhand wél toelating heeft bekomen om tijdens zijn arbeidsongeschiktheid de desbetreffende activiteit uit te voeren.

Er is geen reden om op basis van die toelating met terugwerkende kracht een persoon te regulariseren die meer dan één jaar wederrechtelijk genoten heeft van welbepaalde uitkeringen.

Dat de adviserend geneesheer wél toelating heeft verleend van zodra deze op correcte wijze werd aangevraagd, getuigt integendeel van een integere benadering van het dossier door tweede geïntimeerde.

De uitgevoerde activiteit betreft een normale werkhervatting waardoor appellant niet meer voldeed aan de voorwaarden van artikel 100 § 2 ZIV-wet en bijgevolg niet kan genieten van de voordelen voorzien bij de artikelen 101 en 102 ZIV-wet.

4.

Appellant vindt de opgelegde sanctie disproportioneel.

Artikel 168quinquies §§ 2 en 3 van de ZIV-wet bevat volgende relevante bepalingen:

§ 2. Wordt uitgesloten van het recht op uitkeringen voor arbeidsongeschiktheid (...), voor ten minste 3 en ten hoogste 400 dag-uitkeringen:

1° (...)

2° (...)

3° de sociaal verzekerde die tijdens een uitkeringsgerechtigde periode:

a) ofwel een activiteit heeft hervat zonder de in artikel 100, § 2, bedoelde toelating of zonder de voorwaarden van de toelating te respecteren;

b) ofwel de verzekeringsinstelling niet op de hoogte gebracht heeft van de hervatting van een activiteit;

c) (...)

§ 3. De duur van de uitsluiting voorzien bij § 2 wordt vastgesteld in functie van de duur van de inbreuk:

1° kan van de uitkeringen uitgesloten worden gedurende ten minste 3 dagen en ten hoogste 49 dagen, de verzekerde die gedurende ten minste 1 dag en ten hoogste 30 dagen een inbreuk heeft begaan;
2° kan van de uitkeringen uitgesloten worden gedurende ten minste 50 dagen en ten hoogste 120 dagen, de verzekerde die gedurende ten minste 31 dagen en ten hoogste 100 dagen een inbreuk heeft begaan;
3° kan van de uitkeringen uitgesloten worden gedurende ten minste 150 dagen en ten hoogste 400 dagen, de verzekerde die gedurende ten minste 101 dagen een inbreuk heeft begaan.

Indien er verzachtende omstandigheden aanwezig zijn, kan de leidend ambtenaar of de door hem aangewezen ambtenaar een beslissing tot uitsluiting van de uitkeringen nemen voor een kortere duur dan deze ingevolge de toepassing van de in dit artikel vastgelegde regels.

§ 3/1. Wanneer bij het uitspreken van een administratieve geldboete of uitsluiting is vastgesteld dat de sociaal verzekerde generlei administratieve geldboete of uitsluiting is opgelegd in het voorgaande jaar kan de leidend ambtenaar of de door hem aangewezen ambtenaar bovendien geheel of gedeeltelijk de geldboete of uitsluiting met uitstel opleggen gedurende een termijn van twee jaar vanaf de datum van de uitspraak.

Zoals reeds aangehaald staat het niet ter discussie dat appellant over een periode van méér dan één jaar prestaties heeft geleverd in de pizzazaak die op naam staat van zijn kinderen.

Hij was medeoprichter en zaakvoerder van de vennootschap vanaf de opstart ervan, medeaandeelhouder én hij werkte daarin ook mee (dus als meewerkend vennoot), zoals blijkt uit de vaststellingen van de sociaal inspecteur.

Of die medewerking zich ook effectief beperkte tot één uurtje per dag, valt *post factum* niet meer te achterhalen. Door geen voorafgaandelijke aangifte te doen en/of toelating te vragen, heeft appellant *de facto* elke controlelemogelijkheid volstrekt onmogelijk gemaakt.

Of het ook beperkt was tot wat administratie doen en de kassa te tellen omdat zijn zoon daarmee geen ervaring had, valt bovendien sterk te betwijfelen.

Zo werd vastgesteld dat appellant ook in en uit de keuken liep (wat niets te maken heeft met administratie en/of de kassa tellen) en kan de vraag worden gesteld of die zoon zich na verschillende maanden nog steeds niet administratief zou kunnen behelpen en hij bovendien niet zelf in staat zou geweest zijn om de kassa na te tellen.

Uit aanvullende inlichtingen, verstrekt door appellant op vraag van het arbeidshof, is bovendien ook gebleken dat appellant zich deels inliet met de bestellingen. Dat dit enkel in het begin het geval zou geweest zijn, valt allerminst te controleren.

Er mag dus redelijkerwijze worden aangenomen dat appellant zijn inbreng in de pizzazaak sterk minimaliseert, hetgeen niet erg geloofwaardig overkomt.

Het komt het arbeidshof eerder voor dat appellant de spilfiguur en enige constante was binnen de zaak. Wanneer de ene zoon vertrekt, komt de andere er in, hoewel geen van beiden blijkbaar ook maar enige ervaring heeft met het runnen van een restaurant en/of het besturen van een vennootschap. Het is appellant die als enige aan boord blijft. Het is appellant die de administratie doet, het is appellant die de kassa telt (wat er toch wel op wijst dat hij daar als “baas” de touwtjes in handen heeft), het is appellant die de bestellingen doet en het is appellant die ook nog eens toezicht houdt op de keuken.

Het arbeidshof is dan ook van oordeel dat de door appellant uitgevoerde activiteiten, hoe beperkt of hoe uitgebreid deze ook mogen zijn, in elk geval moeten worden beschouwd als “niet toegelaten werkzaamheden”.

Het gaat ontegensprekelijk om activiteiten waaruit zonder ook maar de minste twijfel een economisch voordeel kan worden gehaald, ofwel voor appellant zelf, ofwel voor een derde, in dit geval de vennootschap (waarvan appellant dus medeaandeelhouder is) en/of de zoon(s).

De door eerste geïntimeerde opgelegde uitsluiting van 320 dag-uitkeringen, waarvan 72 met uitstel in toepassing van artikel 168*quinquies* § 3/1 ZIV-wet, valt binnen de “vork” van 150 à 400 dagen die wordt opgelegd door artikel 168*quinquies* § 3, 3° ZIV-wet. Wanneer rekening wordt gehouden met het feit dat de uitsluiting reeds met een gedeeltelijk uitstel werd opgelegd, resulteert dit in een “gemiddelde” effectieve sanctie van 230 dagen, hetgeen het arbeidshof ernstig en aanvaardbaar voorkomt in het licht van de gedane vaststellingen.

Naar het oordeel van het arbeidshof zijn er geen verdere verzachtende omstandigheden die een uitsluiting voor een kortere duur zouden kunnen rechtvaardigen, temeer daar de feiten zich hebben voorgedaan over een periode van méér dan één jaar.

Zoals hierboven reeds aangehaald is overigens uit de verklaring van appellant duidelijk gebleken dat hij wist dat hij de voorafgaandelijke toelating diende te vragen aan de adviserend geneesheer, maar dat hij dit om de één of andere reden meende niet te moeten doen.

Er is dan ook zeker geen sprake van onachtzaamheid of vergetelheid. De inschrijving als zelfstandige in bijberoep bij Zenito had overigens bij appellant sowieso al een belletje moeten doen rinkelen, los van het feit of hij daarvoor al dan niet bijdrageplichtig was.

De door eerste geïntimeerde opgelegde uitsluiting van 320 dag-uitkeringen (waarvan 72 met uitstel) kan, samen met de eerste rechter, dan ook volkomen worden bijgetreden.

4.2. De beslissing van de Landsbond van Neutrale Mutualiteiten

4.2.1. INBREUK OP DE TAALWETGEVING IN GERECHTSZAKEN

Volgens appelland is de beslissing van tweede geïntimeerde strijdig met de taalwetgeving inzake gerechtszaken en dient deze derhalve te worden vernietigd.

In eerste instantie dient te worden vastgesteld dat de aangetekende brief van 19 april 2018 de letterlijke vertaling is van de Nederlandstalige aangetekende brief van 12 april 2018. Alle briefwisseling met appelland werd door de Landsbond van Neutrale Mutualiteiten zowel in het Frans (alle aanvragen van appelland zelf werden in het Frans opgesteld) als in het Nederlands gevoerd.

De bestreden beslissing van tweede geïntimeerde is overigens niet onderworpen aan de taalwetgeving in gerechtszaken.

Het beginsel van de eenheid van taal dat vastgelegd is in de Taalwet Gerechtszaken, geldt enkel voor de akten van de gerechtelijke procedure; geen andere wettelijke bepaling schrijft voor dat de stukken van het administratief dossier die in een andere taal zijn opgesteld, moeten worden vertaald en verbieden de rechter evenmin om die stukken in aanmerking te nemen: de eerbiediging van het recht van verdediging dat de rechtbank overigens verplicht kennis te nemen van alle stukken van het dossier, vereist enkel dat de stukken die in een andere taal gesteld zijn worden vertaald, voor zover dat voor het verweer noodzakelijk zou zijn (Cass. 18.08.2017, Arr. Cass. 2017, 1572).

Terecht heeft de eerste rechter voorts verwezen naar artikel 41 van de gecoördineerde wet van 18 juli 1966 op het taalgebruik in bestuurszaken, temeer daar appelland in zijn betrekkingen met onder andere tweede geïntimeerde voortdurend het Frans heeft gebruikt (Cass. 29.09.1998, A.R. nr. P 98.1189.F, www.cass.be).

De beslissing van tweede geïntimeerde is dan ook niet in strijd met de taalwetgeving in gerechtszaken, noch in bestuurszaken.

4.2.2. De terugvorderingsbeslissing

1.

Door tweede geïntimeerde werd overgegaan tot terugvordering van een bedrag van 12.345,96 EUR aan onterecht genoten uitkeringen, hetgeen appelland andermaal disproportioneel voorkomt.

Artikel 101, § 2 ZIV-wet bepaalt dat de gerechtigde de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen moet terugbetalen die hij ontvangen heeft voor de dagen of voor de periode tijdens dewelke hij niet toegelaten arbeid heeft verricht.

Appelland erkent dat hij (quasi) elke dag heeft meegewerkt. Uit de overwegingen hierboven blijkt reeds dat het arbeidshof die inbreng van appelland als cruciaal beschouwt. Zonder appelland, geen vennootschap en geen pizzazaak.

De wetgever heeft zich er om bekommerd de gezondheid van de werknemer te beschermen en te vermijden dat hij het risico neemt zijn gezondheidstoestand te verergeren, hetgeen verantwoordt dat de werkhervatting wordt gekoppeld aan de voorwaarde tot het verkrijgen van de voorafgaande toelating door de adviserend geneesheer. Artikel 101 ZIV-wet, in zoverre het betrekking heeft op als arbeidsongeschikt erkende gerechtigde die arbeid heeft verricht zonder de voorafgaande toelating van de adviserend geneesheer, maakt geen enkel onderscheid naargelang de werknemer het werk volledig dan wel deeltijds hervat (GwH 19.02.2015, Arrest nr. 21/2015, Rolnr. 5816).

Als een prestatie ten onrechte wordt verleend ingevolge het zelfs niet bedrieglijk verzuim om de verzekeringsinstelling in te lichten over de ingestelde procedure, is de betaling door de verzekeringsinstelling onverschuldigd en heeft zij onmiddellijk recht op de terugbetaling ervan (Arbh. Luik 13.02.2017, J.T.T. 2017, 429; Arbh. Bergen 22.05.2014, J.T.T. 2015,91).

Om ziekte-uitkeringen te genieten mag de betrokkene geen enkele activiteit uitoefenen die gericht is op de productie van diensten of goederen en waarbij een economisch voordeel voor zichzelf of voor iemand anders, rechtstreeks of onrechtstreeks, kan worden gehaald (Arbh. Antwerpen, afd. Hasselt 28.11.1997, Limb. Rechtsl. 1998, 119).

Zo de gestrengheid van de vereiste dat iedere bedrijvigheid wordt gestaakt, wordt gematigd door de mogelijkheid die aan de rechthebbende op uitkeringen wordt gelaten om voorafgaandelijk de toelating van de adviserende arts te bekomen om een arbeid te hervatten, volstaat de ontstentenis van de aanvraag om die toelating te bekomen om de ontvangen uitkeringen niet-verschuldigd te maken, zelfs al vertoonde die arbeid slechts een occasioneel of zelfs uitzonderlijk karakter (Arbrb. Bergen 28.02.1990, J.T.T. 1990, 476).

2.

Het Beheerscomité van de Dienst voor uitkeringen kan evenwel geheel of gedeeltelijk afzien van de terugvordering van de uitkeringen in behartigenswaardige gevallen en bij afwezigheid van een bedrieglijk opzet.

Deze beslissing houdt rekening met de evenredigheid die in acht genomen moet worden tussen de omvang van de terugvordering enerzijds, en de aard of de ernst van de tekortkoming van de gerechtigde aan zijn verplichtingen anderzijds. In dit kader houdt het Comité met name rekening met de volgende elementen:

1° de sociale en financiële situatie van de gerechtigde, evenals elk ander persoonlijk pertinent gegeven;

2° de al dan niet onderwerping van de niet toegelaten activiteiten aan de sociale zekerheid;

3° de omvang van de voormelde activiteiten, evenals de belangrijkheid van de betrokken inkomsten.

Het begrip “behartigenswaardig” werd door de Koning niet nader omschreven opdat de verzekeringsinstelling de sanctie eventueel zou kunnen opheffen, niet alleen wanneer vaststaat dat geen enkele tekortkoming aan de betrokkene kan worden verweten (overmacht, onoverkomelijke dwaling), maar ook wanneer het van mening is dat de sociaal verzekerde zich in een zodanige toestand bevond dat hem niet kwalijk mag worden genomen dat hij onder meer de termijn voor de aangifte van een arbeidsongeschiktheid niet naleefde. Er moet derhalve geen beperking zijn tot toetsing aan alleen maar objectieve normen, maar er moet ook worden geoordeeld of de sociaal verzekerde zich heeft gedragen als “een goed huisvader” (Arbrb. Brussel 15.12.1988, Soc. Kron. 1989, 235).

3.

Er moet toch vastgesteld worden dat *in casu* appellant allerm minst een dergelijke “behartigenswaardige toestand” bewijst en zich al zeker niet als een goed huisvader heeft gedragen.

Zo waren er geen problemen van die aard dat appellant geen voorafgaande aanvraag kon indienen bij de adviserend geneesheer. Dit wordt ook niet beweerd en in elk geval niet bewezen. Appellant beweert zelfs dat hij toelating zou hebben gevraagd én bekomen!

Het feit bovendien enkel over een ziekte-uitkering te beschikken en “*in geen honderd jaar tot terugbetaling te kunnen overgaan*”, maakt – in zoverre dit al bewezen zou zijn – hier alleszins geen beoordelingsgrond uit en zou een discriminatie inhouden tussen solvabele en minder solvabele personen en hun concrete terugbetalingsmogelijkheden.

Dat appellant tenslotte door het niet indienen van een voorafgaande aanvraag gedurende méér dan één jaar een niet controleerbare activiteit heeft uitgevoerd, valt alleszins niet te rijmen met een behartigenswaardige situatie.

Met de eerste rechter is het arbeidshof dan ook van oordeel dat er geen redenen zijn om de terugvordering te vernietigen, noch om deze te beperken.

Het hoger beroep is dan ook ongegrond.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF GENT, AFDELING BRUGGE, Kamer 6A,

Recht sprekend op tegenspraak, dit na beraadslaging.

Het arbeidshof stelt vast dat de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken en in het bijzonder artikel 24 van deze wet, werd gerespecteerd.

...